

TAK TOHLE MNE FAKT DOSTALO ...

Ášter½, 13 Á™Á-jen 2015

Tak jsem v pátek vyrazila na kontrolu k lékař-specialistovi. Ambulance je v její podlaží nemocnice a spolu s ní je tu mnoho diagnostických laboratoř - RTG, CT .. Jak tak vcházím, klapot podpatků mých lodiček o dlažbu rozráží ticho nemocniční chodby víc než by mi bylo milé, otáčí se po mně zvědavě zřízenec, jehož pozornost jsem vzbudila. On přivezl k laboratoři CT postel z nemocničního oddělení, na níž leží nehybný, zkroucený uzlíček lidské nemocniční pacient.

V rychlosti nevnímám, zda se o muže či ženu, jen, že ten člověk nebyl úplně starý, vrásky má. Pohled na lidskou bezmocnost nepatří k těm pěkným a hlavou mi prolétne myšlenka, jak pomíjivé jsou některé hodnoty, postoje, na kterých často jednotlivci a lidé staví svůj každodenní život. Navíc mi takhle pohledy evokují vzpomínky na dobu, kdy moje maminka byla mnoho let ležící. Sedám uprostřed velké chodby na židli u čekárny specialisty a nevnímám moc co se kolem děje, ponořena do svých vlastních starostí. Po chvíli se rozrazí vchodové dveře a záchranka přiváží na rentgen pacientku, zřejmě po mozkové příhodě. Klobouk dolů lékaři záchranky, kteří jsou denně konfrontováni se smrtí. Že život nejsou jen vítězství. Jejich psychika je vystavena extrémní zátěži. Zřízenec mezitím dál stojí s postelí na druhé straně chodby u dveří CT laboratoře. Ty se po chvíli rozevrou a zevnitř se ozve "Ty vezeš mozek"; Zřízenec souhlasně přikyvuje a mizí i s postelí do místnosti s počítačovou tomografií. Označení mozku trochu zaskočilo. Víím, že jde o nemocniční hantýrku, že ten kdo podobná slova vynáší je možná šikovný pracovník, který odvádí dobrou práci jako třeba doktor Štroumáček z legendárního seriálu, který také pro každé slovo našel daleko. Zatímco přede mnou pacienti uhlazení Cvach byl totální nemehlo. Nicméně doba pokročila a přede mnou bych hypoteticky, kdybych na té posteli ležela já a byla jsem smyslech, že bych chtěla být ráda třeba paní Skořepovou nebo mozku, žlučníkem, játry.. Moji pozornost však rychle odvedli dva přisedící důchodci, kteří vtipně i vášnivě začali líbit své zážitky z operace v Motole. Paní vtipně líbila, jak na jejím oddělení podléžaní (tj. po operaci šití), pán zase vykládal o tom, jak ke svému údivu zjistil, že má v poádnu na operaci číslo 221. A pak už vášnivě ušá o tom, že v Motole byla podle slov důchodce zima jak za humny a teplo jen na chodbě, kam se chodili pacienti hřát.. Doma mi zase trochu vytanula myšlenka na neobvyklý zážitek s mozku. A svěřila jsem se mušovi. Ten takový zážitek bere sportovně. Chodím v rámci svých časových možností do jednoho důchodce. Nejsem jediná, kdo tam chodí dobrovolně, i když tam nemá nikoho úplně blízkého z rodiny. Kdysi jsem tam chodila za matčiným bratrem, který byl neobyčejně pohodá a vždycky mi svým optimismem nabíjel. Teď tam chodím jednou paní, kterou znám z dřívejší, o víkendech chodí rodina, já ve všední den. Neumím si moc představit, že by tam titulovali klienty podobným stylem jako v nemocnici například oslovením dvanáctka, třicítka - podle pokoje. Jaký je váš názor, přátele? MIA